

geringen har jo altså selv omprioriteret 7 mia. kr. inden for statens budget, og her har uddannelse altså været den store til at bidrage med penge til andre områder.

Hr. Aage Frandsen var inde på, at det her alle skulle ses ud fra VK-regeringens skattestopfilosofi. Selv med det in mente kunne man jo godt have bidraget til at fastholde uddannelse som et prioriteret område.

Den halve milliard, man har valgt at give i skattelettelser og lempelser til erhvervslivet, kunne man jo f.eks. have sagt, at undervisningsministeren måtte have lov at beholde, men der har finansministeren og statsministeren altså vredet armen rundt på undervisningsministeren og sagt: Nej, du skal altså bidrage med 850 mio. kr., også hele undervisningsområdet, herunder videnskabsministerens, sådan at vi kan gennemføre skattelettelser til erhvervslivet, og sådan at vi kan gennemføre den øvrige omprioritering.

Kl. 14.15

Det er jo en prioritering, men derfor er det også besynderligt, når ministeren så her retorisk holder fast i, at vi jo er ganske enige om, at vi skal have uddannelser i top, at vi skal sikre uddannelser til alle unge – 100 pct. siger ministeren nu, det ligger endda over, hvad SR-regeringen havde som sin prioritering – samtidig med at man går ind og skærer 850 mio. kr.

Det hænger ganske enkelt ikke sammen, men jeg har fundet ud af, at det er en metode. Jeg ved ikke, om der har været et kursus hos Venstre i, at ministrene retorisk skal fremstå med ét budskab, samtidig med at man i handling gør noget andet. Det er jo altså så ganske vanskeligt for os at få klarhed.

Men jeg synes, det er lykkedes, fordi det i høj grad fra den konservative ordfører, fra fru Helle Sjelle, er skinnet igennem gang på gang, at det er det, der er bærende. Det er besparelsen, og det er den bundne opgave, som ikke kun ministeren, men også de uddannelsespolitiske ordførere fra Venstre og De Konservative har haft.

Jeg synes selv, at det var tankevækkende, at undervisningsministeren også her i dag sagde, at det var en målsætning for ministeren at få en flerårsaftale for erhvervsuddannelsesområdet.

Jeg kan godt forstå, at ministeren holder fast i det, for det er jo så ganske kort tid siden, at ministeren tog rundt som politisk ordfører for Venstre og solgte det budskab ude på erhvervsskolerne. Og derfor er der måske for kort afstand til, at man nu kan sige, at det ønsker man ikke.

Men hvad er det, der har begrænset ministeren i at indlede forhandlinger med os umiddelbart efter regeringstiltrædelsen den 27. november for at få en erhvervsuddannelses-flerårsaftale på plads, som kunne have indgået i finanslovaftalen? Det havde da ligget ministeren lige for, for det var jo forhandlinger, som var startet under den tidligere undervisningsminister, og da kunne man jo have gennemført det resultat hurtigt.

Jeg vil gerne spørge undervisningsministeren her til sidst, om vi kunne få et svar på, hvor begrænsningen har været for undervisningsministeren for at lave en flerårsaftale på erhvervsuddannelsesområdet. Har ministeren ikke dér set, at den største blokering har været hos ministerens egen finansminister og ikke i Folketinget?

Marianne Jelved (RV):

Ja, vi mærker skattestoppets konsekvenser, det afdækkes dag for dag.

Besparelserne rammer i særdeleshed det, regeringen har kaldt »den fritidsorienterede undervisning«. På den måde mener regeringen, at den prioriterer den kompetencegivende uddannelse.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er det ikke et enten-eller, men et både-og. Jeg beklager, at der ligger så snævert et syn på uddannelse, når det bliver til et enten-eller, som regeringen har lagt op til med den prioritering, vi ser for tiden. Regeringen glemmer, at der er mennesker, der ikke kan gå den direkte, slagne vej til de såkaldt kompetencegivende uddannelser. Der er mennesker, der ikke er strømlinede, uanset hvor meget vi gør os umage med at indrette uddannelsessystemet, så der er muligheder for mange.

Der er utrolig mange mennesker, der har glæde af at gå gennem folkeoplysning og aftenskolerne eller gennemgå den fri ungdomsuddannelse eller gennemgå daghøjskolerne. Alle tre områder rammes brutalt. Og vi ved alle sammen i Folketinget, og alle partierne ved det, at ledigheden rammer hårdest for de mennesker, som er mindst uddannede eller slet ikke uddannede.

Derfor mangler vi – og vi savner meget at få – en egentlig politik fra regeringen, der sikrer, at de, der ikke har uddannelse eller ikke har ret meget uddannelse, får mere. Den ser vi frem til at få på et eller andet tidspunkt, håber jeg.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes, det er meget fint, at der er en rapport, som de borgerlige partier bliver ved med at hen-